

PAGHAHANAP SA PARALUMAN at Iba Pang Tula

Kid Orit

Antala

Naaamoy nito ang nararamdaman mong inip
sa biyahe, habang dahan-dahang gumugulong
ang gulóng sa kalye—pupuluputan ng sapot
hanggang sa mabalot ka na sa pagkayamot mo:

sa kabagalan ng mga paang kinakaladkad
ng mga katawang lubos na bumubusog
sa tiyan ng treng humihikab pa—umuusad-
uod ito sa inuuod nitong riles
para lang umandar nang maayos, titigil
sandali,

o, tuluyan nang iluluwa ang mga pasaherong
inuuod na rin ang gana sa umaga; sa mata
ng pupungas-pungas, naroon ang mga sumisingit
sa pila; inuugat na ang mga binting naghihintay
na matawag na sa wakas ang pangalan,
o, ang hawak na numerong noong isang araw pa
nakakuyom; sa palad ng mga nagmamadali
ang perang ibabayad sa tsuper na humimpil
sa gasolinahan; naghihintay ng pagkakataóng
makagamit ng palikuran, kahit na madumi,
mahaba pa rin ang pila ng mga táong handang
pigilan ang hininga

para lang mabuhay.

Pinahihinto ng mga doktor ang pagtibok
ng mga puso, nang matanggal nila
ang mga bumabará sa mga ugat nito;
katulad ng mga pagkakataóng nahuhuli mo
ang mga panakaw na sulyap ng iniirrog,
sandaling tumitigil

ang mundo; kumikislap sa mga matang
nakatunghay sa lawas ng abot-tanaw,
habang inaayos ang tumirik na sasakyan
sa tabi; hinahabol ng namumundok
ang kaniyang hininga sa tarík ng inaakyat,
habang doon pa lang nasasanay ang bagà
sa sariwang hangin; napapabuntong-hininga
sa isang gabing walang kuryente at buwan
sa langit, ang mag-isang tumatanaw. Mula sa bubong

ng Santinakpan, naghihintay ang mga biyas
ng Antala na mahúli ng kaniyang hinabing
lambat ang minsan nang kumawala sa yakap
ng balani; bago pa nabuo ang lahat, nauna
nang tumakbo ang panahon at hindi na huminto...

Túlog

Iwanan mo akong antok na antok sa umaga, habang walang-patid ang paggising ng orasáng pumapalahaw ang pag-udyok nitong bumangon na ako sa higaan, at harapin ng mga namumugto kong mga mata ang liwanag ng araw.

Madalas ang mga pagkakataóng minamadaling-araw ka na sa pag-uwi. Lagi akong nag-aalala kung saan ka na nagawi, o, kung napaano ka na sa daan. Kahit na ligtas kang nakababalik, palaisipan sa akin kung bakit palaging tahimik ang iyong pagdating.

Bago ka pa tuluyang tumabi sa akin, mararamdaman ko na lámang ang paglilibot mo sa buong bahay. Iisa-isahin mo ang mga pinto at sisiguraduhing nakakandado na ang mga ito. Papatayin mo ang mga ilaw na hindi na dapat nakasindi. Pagmamasdan mo nang mayroong galak ang mga bantay nating aso, habang mahimbing silang humihilik. Hindi mo kalilimutan ang mga pusang kung minsan ay nasa labas pa. Mag-aalala ka

kung sa pakiramdam mo ay mayroong nakaligtaan, lalo ka pang magtatagal sa pag-iikot, bago ka pa tuluyang papások sa kuwarto. Maaabutan mo akong

laging mayroong pinagkakaabalahan, minsan nagtatrabaho, o, kayâ naman nagsusulat ng tula—madalas para sa iyo. At kahit na hindi ko pa tapós, kung anumang ginagawa ko habang hinihintay ka, lagi't lagi akong sumusu-ko

—rumurupok ang balat ko—sa mga malalamig mong haplos.

Alon/Ahon

(kay JJ)

Magyayayâ kang lumangoy papalayo sa dalampasigan,
kahit na alam mong kinatatakutan ko ang dagat.

Susunod naman ako at buong lakas kong ikakampay
ang mga biyas kong humahabol sa bilis ng iyong paggalaw

sa tubig. Habang lálong pumapailalim ang buhangin,
ipinipilit kong panatilihin sa ibabaw ng mga paparating na

daluyong ang paghinga ko. Hihintayin mo ako
sandali, bago mo sisisirin sa sahig ng dagat ang payapang

sandali. Susunod pa rin ako kahit na kinakabahan,
dahil gusto kong maintindihan kung paano napapanatag

ang loob mo sa ilalim. Bumibigat ang paggipít ng tubig
sa aking dibdib. Sasalubungin ako ng iyong ngiti

sa gitna ng makukulay na ságay. Ituturo mo sa akin
kung saan mo balak pumunta. Mauubusan naman ako

ng hininga.

Sa pag-ahon ko, tuluyan nang tinangay ng alon
ang pagkaway mong umaasang makasasama pa ako.

Itali mo

sa kislap ng unang talàng makikita
ngayong gabi, ang pinakahihiling ng iyong puso.
Taimtim mong ipagdasal ang paglalakbay nito
sa Santinakpan. Kahit patay na ang karamihan
sa mga nakikita mong mga bituin, nakarating pa rin
ang liwanag ng mga ito sa iyong mga mata.
Malay mo, mayroong isang mundong katulad
na katulad ng kung saan ka nakatayo ngayon—
nakatingala at walang-kurap kang nag-aabang
ng bulalakaw. Bubulusok sa wakas mula sa langit,
para sa iyo, ang katuparan.

Aokigahara (kay Takao)

Maglulubid ka ng pangamba nang mayroon kang maitali sa mga sanga ng halaman at punò, habang hinahawi mo ang dawagang daan papasók sa isang gubat na mapanglaw. Kakailanganin mo ito nang mahanap mo ang landas pabalik, sakaling ipagpaliban mo na nang tuluyan ang pagkumbida ng mga nauna na sa iyo.

Báon mo, hindi ang bigat ng pinagbuhatan kundi, ang gaan ng mga iniwang bagay na hindi na balak pang balikán. Sapat na ang isang súpot ng tapang,
 ilang araw na pangkain,
 kaunting damit pampalit,
 toldang pamandong sa ulan
 o hamog, kumot na pananggalang
sa lamig at dilim, mayroon kang pampalipas-
oras, at mga pagkakataóng gumising
sa lungtiang umagang winisikan ng ningning.

Sa paghahanap mo ng paglalagakan ng iyong mga gagamitin sa pagbubulay-bulay, nagsasanga-sanga ang lubid patungo sa mga labí ng mga inabandunang kampo. Nakakalat pa
 ang mga boteng minsang nang naging
 sisidlan ng alak at lungkot—hungkag man
 ay umaawit tuwing hahalik ang hangin,
mga retaso ng kung ano-ano
 na pinadapa ng panahon—

dahan-dahang
niyakap ng lumot ng limot,
at mga pamamaalam na ipinako sa mga punò—kahit
tila ba ay pinagmumultahan na ang talupak,
hinahayaan pa rin ang tahimik nitong tangis,
nang mayroong sumubok patahanin ang mga salita.

Bawat hakbang mo sa gansal na sahig ng gubat
ay mayroong pag-iingat, dahil sa natuyong dugo—
kumukulông lupa na umagos sa bibig ni Fuji
at nang humupa ang galit at nanlamig ang dahas,
umusbong ang dagat ng mga punò, mula sa mapilit
na pagpulandit ng mga supang. Naroon ka at hinahanap
ang naliligaw na pasya sa dulo ng iyong lubid.